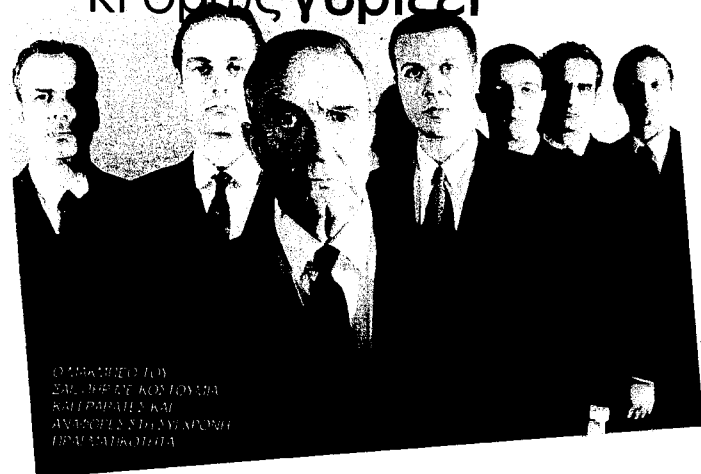

ΚΙ ΟΜΩΣ ΓΥΡΙΖΕΙ

Ο ΜΑΚΚΙΝΕΘ ΤΩΝ
ΣΑΛΩΜΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ
ΚΑΙΤΕΡΑΙΟΥΣ ΚΑΙ
ΑΝΤΙΣΤΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΣΤΕ
ΠΡΩΤΟ ΜΑΚΚΙΝΕΘ

Όλος ο Μακκινέθ, οι φόβοι, οι φόνοι και οι ακολουθίες τους, οι υποτελείς, οι εξουσίες, οι ήττες, οι νίκες, οι θάνατοι, οι εφιάλτες, οι αιτινίες θανάτου, η φαντασία, οι «μάχες», όλα ήταν περασμένα από αυτή την προαιώνια σχέση και τις σημερινές της αντιστοιχίες. Με μπόλικες αναφορές στις χρηματο-οικονομικές ψυχώσεις και συμπεριφορές των νεογιγιάδων, στις αμερικανο-βρετανικο-γερμανικές ψυχαναλυτικές καταδύσεις και ερμηνείες των τελευταίων δεκαετιών.

Βάση στέρεη και αξιόπιστα για όλες αυτές τις τολμηρές απόπειρες, η γλαφυρή, εμπνευσμένη, ολόφρεσκη μετάφραση της Χριστίνας Μπάμπου-Παγκουρέλη, που, με πίστη και γνώση, στάθηκε πολύτιμος συν-

θέατρο

και όλοι οι υπόλοιποι ρόλοι κινήθηκαν στα όρια των νέων αρχετύπων, ξεχώρισε τον Ντάνκαν του Γιάννη Βογιατζή, τον Μακντάφ του Νίκου Αρβανίτη, τον Μάλκομ του Φώτη Σπύρου, τον ερμαφρόδιτο Φλίανς της Αμάντας Πιπεράκη μέσα στην πολυπρόσωπη ταυτότητα της παράστασης, που έχει ως εξής: μετάφραση Χριστίνα Μπάμπου-Παγκουρέλη, σκηνική εκδοχή-σκηνοθεσία Γιάννης Χουβαρδός, διαμόρφωση χώρου-σκηνογραφία Λίλη Πεζανού, κοστούμια Νίκος Νατσούλης, μουσική Δημήτρης Καμαρωτός, φωτισμοί Λευτέρης Παυλόπουλος. Παίζουν: Λάζαρος Γεωργακόπουλος, Λυδία Φωτοπούλου, Γιάννης Βογιατζής, Νίκος Αρβανίτης, Χριστόφορος Πανούτσος, Μάγδα Πένσου, Βαλέρια Χριστοδουλίδου, Έλενα Τοπαλίδου, Αμίλιος Χελιάκης, Φώτης Σπύρου, Νίκος Ψαρράς.

Κι από το Αμόρε, σε ένα νέο θέατρο, που κάνει το παρθενικό του «ταξίδι». *Χυτήριο* λέγεται το καμάρι της Ρουμπίνης Βασιλακοπούλου και του Μιχάλη Μητρούση στην Ιερά Οδό (στη συνοικία των πρώτων Κεραμένων, πάνω στον άξονα της Ιεράς Οδού και των Ελευσίνων Μυστηρίων), όπως σημειώνουν χαρακτηριστικά στο πρόγραμμά τους.

Σ' αυτό, λοιπόν, το πέτρινο πρώην παλιό χτίσμα (ενδιαφέροντα πολυχώρο, που ζητάει, ωστόσο, εναγωνίως την εργαστηριακή του πατίνα, την ακαταστασία και αναρχία της δουλειάς να διαταράξουν το άψογο γκαζόν, τα φινιρισμένα λουσάτα δομικά υλικά, ώστε να μη θυμίζει κάπως τουριστικό περίπτερο του ΕΟΤ) ανέβηκε ένας συγκλονιστικός μονόλογος του Ζαν Ζενέ, *Ο σχοινοβάτης*, σε εξαιρετική μετάφραση του Παύλου Μάτεσι και με απόλυτη πίστη και πάθος εκ μέρους της προικισμένης Ρουμπίνης Βασιλακοπούλου. Ωστόσο, ένα κίτς, εντυπωσιακό σκηνικό του Γιώργου Ασημακόπουλου και μια σωματικά φλύαρη σκηνοθετική άποψη του Σωτήρη Χατζάκη, κενή και σχεδόν άρρωστη από εξιμιοιονιστικές εμμονές, ακύρωσαν το άκουσμα για χάρη μιας μικροαστικής, θεαματικής ύψης. —*Άννη Θ. Καλαϊδοπούλου*

περπατώ εις το δάσος

Στο δάσος των αναρίθμητων παραστάσεων του
λεκανοπεδίου — λίκνοι, μάγισσες, παγίδες, προφητείες —
περπατώ και παραμιλώ: Δάσος, δάσος είσαι εδώ;

Και εκεί που περπατώ σ' αυτό το δάσος το πυκνό, να σου κι ένα άλλο δάσος: του Μπέρναμ, αγνώριστο, να «περπατά» κι εκείνο παραλλήλως! Να σου και οι τρεις μάγισσες, αγνώριστες, να συναντούν τον αγνώριστο οαιτηρικό Μακκινέθ, κι αυτός τη λαϊκή του, αγνώριστη επίσης. Και το κοινό, διχασμένο, χαζομένο, μαγεμένο ή θυμωμένο. Χαμένο, σίγουρα, μέσα σε μίαν άλλη όψη απ' αυτήν που ήξερε, περίμενε, ήθελε, σε μίαν άλλη εκφορά του λόγου απ' αυτήν που είχε συνηθίσει, σε μια ψυχρή, κλινική ηβολογία νέων καιρών, όπου όλα παραπέμπουν στο μέλλον. Κι όπου η σημειολογία γεννά καινούργια τέρατα κι αλλόκοτα σημεία. Ωστόσο, γεννά οπωσδήποτε και την ανάγκη για μια στάση μέσα στη φετινή θεατρική περιπλάνηση, την εν πολλοίς άγνοια, την εν ολίγοις επίγνοια.

Ο Γιάννης Χουβαρδός, πιστός οπαδός του γερμανικού, εικονοκλαστικού νεορεαλισμού, που δεν άφησε τίποτα όρθιο τα τελευταία τριάντα χρόνια, κυνηγά τους σημερινούς συνειρμούς, τις ανατρεπτικές-προκλητικές εικονοπλασίες, τις σημειολογικές αντιστοιχίες που γεννούν οι κλασικοί, ιδίως στους νέους και σε όσους μένουν ψύχραιμοι και χαλαροί μπροστά στις «βεβηλώσεις» της παραδοσιακής όψης και δομής. Κάτι τέτοιο συμβαίνει συχνά να είναι κόλλο για το «επέλους κάτι αλλιώτικο», που ζητά το νέο κοινό, επιπαικτικά. Όμως, στην περίπτωση του Μακκινέθ δεν υπάρχει κόλλο. Υπάρχει σκέψη, δουλειά, συνέπεια, υπάρχει ένα στοίχημα, που, τελικά, κερδίζεται. Τουλάχιστον ως προς τη διερεύνηση των σχέσεων «της ανδρικής με τη γυναικεία φυλή», ως προς τα διαπλεκόμενα φύλα και την τερατογένεση των εμπλοκών τους.

δετικός κρίκος ανάμεσα στον ποιητή, στο έργο και στην αποδόμηση των στοιχείων του εκ μέρους του Χουβαρδός. Ήταν το μόνο σταθερό σημείο αναφοράς, μέσα στην κινούμενη άμμο της άλλης οπτικής.

Προσωπικά, «γοητεύτηκα» από τους εριαιτικούς διαχωρισμούς και τις σχολιασμένες λύσεις, στον χώρο, της σκηνογράφου Λίλης Πεζανού, από την πολύσημη εκδοχή των τριών φρικιών-μαγισσών, που, ετοιμόγεννες, εγκυμονούν τις μεταλλάξεις και τον όλεθρο της ανθρώπινης φύσης. Παρακολούθησα με δυσπιστία, στην αρχή, και με σασπένς, ως το τέλος, τη νέα ρηϊκή και λογική ενός πολύ παλιού μύθου και κειμένου, απ' όπου δεν είχε αλλάξει τίποτα (έξω από την ποίηση σε κακοποίηση), κι έτσι ήταν αλλαγμένα όλα. Έπαινα να ζητάω τον Μακκινέθ που ήξερα. Γι' αυτό κι ο άλλος Μακκινέθ, παιγμένος συναρπαστικά από τον Λάζαρο Γεωργακόπουλο, μου φάνηκε ο καλύτερος ως τώρα ρόλος του, η πιο πλήρης και ώριμη ερμηνεία του στο Θέατρο του Νότου. Η λαϊκή Μακκινέθ ήταν το σάρκινο σύμβολο, η ψυχρή γυναίκα-παιδί-σκεύος-εκδίκηση-αξεσουάρ, που αποσπάστηκε από τη σύγχρονη, ανδρική σκευή και γκαρνταρόμπα, πυροδότησε τον όλεθρο, κληροδότησε τα χαρακτηριστικά του φύλου της και αποποχώρησε. Μόνο από μια ηθοποιό όπως η Λυδία Φωτοπούλου θα μπορούσε να παιχτεί έτσι απλά, σχεδόν ασήμαντα μαζί και πολυσήμαντα. Αν

ΑΓΚΩΜΕΝΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Στο θέατρο της Ανοχής, ο Γιάννης Μαργαρίτης ανέβασε την *Οπερά της Πεντάρας του Μπρεχτ*, με μια δυναμικά καλή διανομή (για παράδειγμα: την Εύση Σία Κοσσιάνη, τη Μαρίνα Ζαουσοπούλου, τη Δέσποινα Πολυκανδρόπου, τον Χρήστο Ζαχαριάδη, τον Χρυσόστομο Δούλη κ.ά.). Δεν «δυναμικά καλή» τη δουλειά, καθώς δεν έγινε καμία απολύτως ερμηνευτική τομή, ούτε ο ρόλος ούτε σε καταστάσεις, όπως θα περιμέναμε από τον Μαργαρίτη. Όλη η παράσταση θυμίζει αγκώματες εξετάσεις, καθώς οι φωνητικές επδόσεις επικεντρώθηκαν στα έξοχα τραγούδια του Κούρτ Βάιλ (φιλμάκια βάλανται από τον Χρήστο Σταματίου και τη Χριστίνα Πλάτση), αφήνοντας την επικαιρότητα, την ποίηση, τις αντιθέσεις, τα παράδοξα και τις παρεμβάσεις του Μπρεχτ, ασχολάστηκαν.